

“Tohumuna Para mı Verdik?”

Türkiye gündemi karmaşık. İdlib konusunda yüksek perdeden söylenen sözler ve tehditlerin üstü 5 Mart Moskova Görüşmelerinde örtüldü. Şubat sonuna kadar Suriye Ordusu Türkiye'nin Gözlem Noktaları'nın gerisine çekilmese “yürürüz” tehditleri savuran Erdoğan, Moskova'dan sözlerini yutup kuzu kuzu dönmek zorunda kaldı. Komşu bir ülkenin topraklarında işgal denemeleri yapan Türkiye, Gözlem Noktası olarak adlandırdığı Karargahların büyük bir kısmının Suriye ordusunun kontrolü altına giren bölgenin içinde kalmasıyla sıkıştı. Olan bu süreçte yaşamını yitiren yüzlerce yoksul ve emekçi çocuğu askere oldu.

Ancak, Saray Rejimi durmuyor. Ülkedeki ekonomik sorunların ulaştığı taşınmaz durum, krizin toplumun içinde etkisini her gün daha somut olarak hissettirmesi, rejimi Suriye, Irak ve şimdi de Libya gibi ülkelerde işgale ve savaşa zorluyor. Çünkü başka çözüm yolları yok. Bir yandan nüfus alanlarını işgalci ve sömürgeci bir anlayışla geliştirip kendilerine yeni pazarlar yaratmak, diğer yandan da ülke içindeki sorunları savaş koşullarının getirdiği “olağanüstü hal” ile perdeleyerek nüfusun önemli bir bölümünün dini ve milli hassasiyetlerini kullanarak gündem değiştirme çalışıyorlar. Ülkedeki baskı ve sansür ortamında da insanlarımız yanlış bilgilendirilip yönlendiriliyor.

Kapımız adayanmış olan “Korona Virüs” gibi önlem alınması gereken bir konu varken, böyle bir durum hiç yokmuş gibi davranılıyor. Dünyadaki ülkelerin çoğunluğu halk sağlığı alanında önlemler alırken Türkiye hala İdlib, Kandil ve Trablus efsaneleri ile halkını oyalamayı sürdürüyor. Yarın, Korona Virüs vakaları deşifre olup kamuoyuna yansınca özel işletmelere peşkeş çekilmiş sağlık sistemi ile, bu ekonomik kriz koşullarında virüs ile mücadeleyi nasıl sürdüreceklerini düşünmek bile istemiyorlar.

Kapitalizmin çürümüşlüğü ve tıkanmışlığı Korona Virüs olayı ile daha da görülür hale geldi. Saray Rejimi ise bu salgın krizinin yükünü de yine işçi, emekçi ve yoksullara yüklemeye çalışacak. Yaşayıp görecek. Bu salgından en fazla etkilenenler de, maddi ve manevi olarak yıkımı derinleşecek olanlar da, yine işçi emekçi ve yoksullar olacak. İşsizler, emekçiler ve işlerinden atılacaklar yaşamlarını nasıl sürdürecekler? Bu konuda iktidarın hiç bir fikri, yanıtı ve planı yok. Çünkü işine gelmiyor. Yıkarız onların üstüne gelip geçer diye düşünüyor.

Suriye’de, Irak’ta, Libya’da toprağa düşen emekçi yoksul çocukları için düşündükleri gibi, Korona Virüsü salgınından etkilenecek işçi, emekçi, işsiz, emekli ve yoksullar için de düşünecekleri aynı olacak. “Tohumlarına para mı verdik” diyip geçecekler. Bunun hesabı sorulacak!

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi’nin 29 Şubat 2020 Tarihli Çağrısı

Türkiye Komünist Partisi İşçilere, Emekçilere, Halklarımıza Sesleniyor!

**İşçiler, emekçiler,
Türkiye ve Kürdistan halkları!**

Dünyamız öldürücü bir virüsün (Korona virüsü) tehdidi altındadır! Dünyayı yöneten kapitalist sınıf, komünistlerin, tüm emekçilerin, halkların sınıfsal düşmanıdır! Bu bilimsel gerçeğin yanısıra, bir de sağlığını tehdit eden mikroplar, bakteriler ve virüsler gerçeği vardır!

Bizleri öldürecek kadar tehlikeli olan virüslere karşı kendimizi korumamız, insanın insanı sömürmesine dayanan kapitalizmde yüzde yüz mümkün olmuyor, olamıyor.

Sömürücü sınıfın merkezinde insanın yeri yoktur, hiç olmamıştır! Milyonlarla ifade edilen emekçi yığınların sağlığı, onların umurlarında değildir. Onların felsefesinde hep para, para ve yine para vardır. Paraya para katmak için sömürmeleri şarttır.

Dünyayı saran Korona salgınından kapitalist sınıf da ürkmüştür! Ancak onu ürkten yalnız sınıf ayırımı yapmadan öldüren Korona virüsü değildir. Ayrıca onu ürkten, uğruyacağı mali zarardır. Devlet onların devleti olduğundan, kazançlarının bir türlü telafi edileceğini bilmenin rahatlığı içindedirler.

Neki, işçilerimiz, emekçilerimiz, halklarımız için durum aynı değildir. Onlar, Korona virüsünün, kendilerini yalnız canlarından edebileceğini değil, işlerinden de edebileceğini, daha çok yoksulluğa ve hastalıklara sürükleyebileceğini de görüyorlar. Dolayısıyla psikolojik olarak bir çöküş içine giriyorlar.

Üretenlerin yönetemediği dünyamızda, yöneten sömürücü sınıf ve onun devleti, her konuda olduğu gibi, Korona virüsü ile ilgili de şeffaf değildir, kendilerini şeffaf gibi gösteriyorlar ama, gerçekleri gizliyorlar. Özünde kendi güçsüzlüklerini, aşağılık düzenlerinin tekerleklerinin kırık olduğunu gizliyorlar.

Eğer dünyada üretenler, aynı zamanda yöneten olsaydı, kısacası, eğer dünyamızda insanın insanı sömürmesine dayanmayan sosyalist üretim ilişkileri egemen olsaydı, emekçilerin, halkların sağlık sorunu çözülmüş olurdu, bilim ve teknoloji, ezen bir sınıfın hizmetinde olmazdı.

Sosyalizmin son kalesi Küba’ya başımızı çevirip baktığımızda, emperyalizmin kalelerinden biri olan ABD’nin hemen burnunun dibinde, hangi sosyal, bilimsel başarıların altına imzaların atıldığını görürsünüz. Küba’nın sağlıktaki hayranlık uyandıran başarıları sosyalizmin eseridir.

İnsanlığın insan gibi yaşayabilmesi için, ya sosyalizm ya sosyalizm gereklidir!

Komünistler, işçilerin, emekçilerin, halkların gönenci için, dün de, bugün de, yarın da vardılar, varlar, var olacaklar!

Korona virüsü bahanesi arkasına sığınarak işçilerin, emekçilerin, yoksul halkların gasp edilecek haklarını geri kazanmak gerekecek. Direnmeden hiç bir yaptırıma boyun eğmemeliyiz. Dayanışma içinde haklarımızı sonuna kadar savunmalıyız. Ücretsiz izin, işyerlerinde fabrikalarda tenkisatlar özellikle işgücünü satarak geçinen ve başka hiç bir şeye sahip olmayan bizleri etkileyecek. Bu haklarımızı sonuna kadar savunmak ve geri kazanmak zorundayız.

Türkiye Komünist Partisi, ezilen tüm insanları, Korona virüsünden korunmak için sadece bilimsel doğrulara itibar etmeye, sağlıklarını dincilerin, hacıların, hocaların, sahtekarların yalanlarıyla, bilim dışı açıklamalarıyla tehlikeye atmamaya çağırıyor!

Mutlaka aşağıdaki bilimsel tavsiyelere uyulmalıdır!

1. Ellerinizi sık sık suyla ve sabunla yıkayın, ellerinizi yüzünüze götürmeyin.
 2. Korona tehditinin bertaraf edileceği güne kadar, insanlarla aranıza mesafe bırakarak iletişim kurun!
 3. Korona’yı yenebilmek için, kalabalıklar oluşturmamın, kalabalıklara karışmayın, ancak sizleri ezen, sömüren, yoksullaştıran asalak kapitalistlere karşı güçlü kalabalıklar oluşturmak, direnişler yaratmak için hazırlanın!
 4. Sağlığınıza tehdit eden bugünkü koşullarda, evinizden dışarı çıkmayın! Bu zorunlu olanağı okuyarak, araştırarak değerlendirin.
 5. Teknolojik imkanlarınızla, Korona virüsünün etkilerini doğru, sağlam kaynaklardan takip edin!
 6. Sınıf bilincinizi yükseltin, sınıf düşmanlarına karşı bilenin, yaratıcı örgütlenmeler gerçekleştirin!
 7. Sömürden de, ezgiden de, Korona virüsünden de kurtuluşunuz kendi ellerinizdedir!
 8. Kendinize dikkat edin, çok iyi bakın!
 9. Düşmana inat bir gün fazla yaşamak için direnin!
- Korona Virüs salgını sonrasında, ne Türkiye, ne bölgemizde, ne de dünyada, hiç bir şey eskisi gibi olmayacak.

HDP Kongresi, Beklentiler ve Gerçekler

o Mehmet KADIRGA

HDP 4. Olağan Kongresi 23 Şubat 2020 tarihinde Ankara'da gerçekleştirildi. Yüksek bir katılım ve coşkunun hakim olduğu spor salonunda ülkenin her ilinden geniş katılım olduğu gözlemlendi. Salondaki sayı kadar katılımcı, kongreyi dışarıdan dev barkovizyon perdeleri üzerinden izlediler. Toplam katılımın 50 bine yakın olduğu açıklandı.

Bir günde gerçekleştirilen Kongre aslında bir Kongre sürecinin finali niteliğinde idi. Son 6 ayda ilçeler ve illerden başlamak üzere, gerçekleştirilen Bölge Konferansları 23 Şubat'ta gerçekleştirilen Kongre'nin bütünsel anlamda bir süreç olarak örgütlenmesi anlamına geliyordu. İl, İlçe ve Bölge Konferansları politika ve örgütlenme alanında çok geniş katılımlı tartışmalara ve görüşmelere sahne oldu. Birçok konunun tartışılması adeta yerel ve bölgesel konferanslarda tüketildi. Sonuçları ise 4.Kongreye kadar görev üstlenen merkezi yönetim organları tarafından değerlendirilerek 23 Şubat tarihindeki final Kongresine gidildi.

HDP Kongre sürecine eski Eş Başkanları ve merkez yöneticilerinin, eski vekillerinin ve Belediye Başkanlarından kimilerinin tutsak olduğu koşullarda girdi. Yine aynı şekilde 2019 yılında halk tarafından seçilen Belediye Başkanlıklarının bir kısmına hukuksuz bir biçimde kayyum atandığı bir süreçte Kongre süreci gerçekleştirildi. Bir önceki dönemde HDP'li Belediyelerin neredeyse tamamına yakınına kayyum atanmış, başta dönemin Eş Başkanı Selahattin Demirtaş olmak üzere bir dizi vekilinin dokunulmazlıkları kaldırılmıştı. Bu "alışkanlık" iktidar tarafından sürdürülüyor. HDP'nin 10 bine yakın üye ve seçmeni sadece siyasal görüşlerinden dolayı tutsak. Geçmiş dönem Merkez, İl ve İlçe yöneticilerinin yarısına yakını tutsak. HDP kadro açısından Kongre sürecini bu koşullarda tamamladı.

İktidarın basın yayın organlarında uyguladığı sansürden hiç söz etmiyoruz. İktidar ve devlet yanlısı TV kanalları sabahtan akşama kadar haberlerde, yorumlarda ve açık oturumlarda HDP'ye saldırıyor. Ancak hiç bir program, açık oturum veya haber konusunda herhangi bir HDP yetkilisi veya vekilinin temsili sağlanmıyor. Aynı konu yazılı basın açısından da geçerlidir.

HDP tüm bu anti-demokratik koşullar ve uygulamalara rağmen Mart 2019 Mahalli İdare Seçimlerine damgasını vurdu ve TBMM'de temsil edilen partiler arasında üçüncü büyük parti niteliğini korudu. Önümüzdeki dönemde de bu niteliğini koruyarak MHP destekli AKP-Saray Rejimi'nin kabusu olmaya devam edi-

yor.

HDP, sosyalist veya komünist bir parti olmamasına rağmen, günümüzde Türkiye Cumhuriyeti Devleti tarafından en fazla baskı altında tutulan ve devlet terörüne muhatap olan yasal parti durumundadır. Hem de TBMM'de temsil ediliyor olmasına, 80 Belediye seçimlerini kazanmış olmasına ve Türkiye'nin parlamenter anlamda üçüncü büyük partisi olmasına rağmen.

HDP bu koşullarda sadece iktidar ve devlet tarafından değil, aynı zamanda kendi tabanı, bileşenleri ve "sol", sosyalist çevrelerden de eleştiri yağmuruna tutuluyor. Kuşkusuz ki eleştiri ve kimi zaman sözlü saldırı düzeyine ulaşan bu durumun farklı çıkış noktaları, nedenleri ve içerikleri mevcut.

HDP tabanında ve bileşenleri açısından yapılan eleştirileri ele almak bu yazının konusu değil. Çünkü yazının yazılmasına neden olan 4.Kongre süreci, taban, üyeler ve bileşenler açısından tüm görüş ve düşüncelerin geniş boyutlarda tartışılması için platform sundu ve tartışmalar tüketilerek sonuca ulaştırıldı. Buna rağmen görüşlerinin parti organ ve kararlarına yansımadığını düşünenler varsa, bu tartışmalarını normal parti hiyerarşisi içinde sürdürme hak ve görevleri mevcut.

HDP içinde anlaşılır tartışmalar varken HDP'yi dışarıdan ve "sol" adına eleştirenler de mevcut. Bunların arasında, Kemalist "sol" adına yapılan suçlamalara hiç girmek istemiyoruz. Onlar HDP'yi düpedüz emperyalist bir projenin parçası olarak görüyor, kaba milliyetçi ve anti-Marksist konumlardan saldırıyorlar. 90'lı yıllarda HDP öncülü kimi partilerle o dönemlerde işbirliği yaptıklarını dahi unutuyor, bir anlamda devletin legal Kürt siyasetini istediği noktaya çekememesinin acısıyla pozisyon alıyorlar. Adeta, Doğu Perinçek ve Yalçın Küçük'ün, 90'lı yıllarda Kürt Özgürlük Hareketi'ne sözde "sıcak" yaklaşımlarından bir anda vaz geçerek "kraldan fazla kralcı" bir mantıkla, KÖH'e saldırılarını taklit ediyorlar. Bu çevrelerin o zaman ile bugün arasındaki yaklaşım farklılıklarını Doğu Perinçek'in yaklaşımının bir karikatür taklidi olarak değerlendirmek yanlış olmayacaktır. Ulusların, ayrılma hakkı dahil, kendi kaderlerini tayin etme hakkını dahi reddeden, "TKP" adını gasp ettiğini zanneden iki "resmi" oluşumun da bu cenah içinde hareket ettiklerinin altını ayrıca çizmek gerekmektedir.

Üzerinde durmak istediğimiz asıl konu eski yakın çevremizden HDP'ye yönelen eleştiriler. Özellikle 2017 yılından itibaren yoğunlaşan bu eleştiriler HDP'yi pasiflikle ve rejimle işbirliği konusunda suçlamakta. 2019 yılı Mahalli İdare Seçimleri sürecinde HDP'nin aday çıkarmadığı il ve ilçelerde CHP adaylarını desteklemesi bu eleştirilerin düzeyini daha da artırdı. Ondan sonra da her fırsatta, HDP yönetici veya sözcülerinin açıklama ve ifadelerinde "cimbızla 'açık' yakalama" mantığıyla, siyaset yapma stilini aşan dedikodu tarzı görüşler ortaya atıldı. Bu alışkanlık sürmektedir.

Sözümüz, kendilerini "komünist" olarak niteleyen, hatta eskiden partimiz çevresinde bulunan ve üç yıl öncesine kadar Kemalizm'den keskin bir dönüş yaparak legal Kürt siyasetini ve HDP'yi destekleyenlere, hatta yer yer HDP ve HDK çalışmalarına bizzat katılanlara. Eleştirileri yöneltenler HDP'yi "burjuva demokratik" bir parti olmakla, kimi yöneticilerini kişisel olarak hedef alarak, sınıf mücadelesi konusunda yetersizliklerini eleştiriyorlar, hatta Emperyalist güçler ve onların ülkemizdeki temsilcileri ile işbirliği yapmakla suçluyorlar. Dikkat çeken diğer bir nokta da, bu eleştirilerini ciddi olarak yapmak yerine dalga geçer gibi yapma tarzlarıdır. Bu unsurlar, HDP'yi destekleyen, çalışmalarına aktif olarak katılan ve kimi organlarında görev alan TKP kadrolarını bu çalışmalarından dolayı ayrıca eleştiriyorlar.

Bu arkadaşlarımız iki konuyu eksik değerlendiriyorlar. Birincisi; HDP'ye kendisinin olmadığı bir misyon yüklüyorlar. Ki bunu tespit etmek için HDP'nin parti programını okumak yeterlidir. İkincisi; As-

HDP Kongresi, Beklentiler ve Gerçekler (İkinci sayfanın devamı)

İnada kendilerine yüklemeleri gereken misyonu HDP'ye yüklemeye çalışıyorlar.

Türkiye Komünist Partisi konuya bir kaç açıdan bakıyor. Birincisi; Kürt ulusal sorununa ilkesel yaklaşım açısından. İkincisi; Kürt ulusal sorununun Türkiye'de demokrasi ve sosyalizm mücadelesi sorunu ile bağlamı açısından. Üçüncüsü; İşbirlikçi tekelci burjuvazinin baskıcı ve faşizan rejimine karşı en geniş güçlerin birleşik mücadelesini örnek açısından.

Demokrasi için mücadele, sosyalizm için mücadelenin ayrılmaz bir parçasıdır. HDK ve HDK sürecinde olgunlaşarak kurulan HDP bugün ülkemizde bu mücadelenin vaz geçilmez ve önemli bir kurumudur. Legal siyaset açısından sadece Türk, Kürt ve diğer uluslardan devrimcilerin değil, aynı zamanda Türkiye toplumunun Kürtlerin dahil demokratik toplumsal katmanlarının bir araya geldiği bir oluşumdur. Dini hassasiyetleri olan çevrelerden ateistlere kadar, liberal demokratlardan komünistlere kadar, işçi ve emekçilerden Türk, Kürt ve diğer milliyetlerden kimi ulusal burjuva kesimlere kadar geniş bir yelpazeyi kapsamaktadır. Bu anlamda, ülkenin demokratik tüm renklerini içinde barındıran bir topluluktur. HDP'nin bu yapısıyla nicel ve nitel anlamda yaşama geçirmek için mücadele ettiği de kendi programıdır. Bu programın da amaçları ve amaçlarının sınırları da bellidir.

Türkiyeli sosyalistler ve komünistleri de HDP içinde tüm samimiyetleri ile yer alıyorsa, HDP Programı çerçevesinde bir faaliyet amacıyla burada bulunuyorlar. HDK ve HDP yapılanmaları, kendilerini "sol" olarak adlandıran çevrelerin, dillerinden düşürmedikleri, yazılarında sürekli işledikleri "Demokratik Cephe" anlayışının legal siyasette yaşama geçmiş biçiminin tam kendisidir.

İşçi sınıfının politik öncü örgütünün görevi, devrimci demokratik mücadelede en geniş demokrasi güçlerinin birlikteliğini sadece savunmak değil yaşama geçirilmesinde bizzat aktif olmaktır. Bu görev, kendisinin bağımsız bir politik güç olarak kendi üstüne düşen daha ileri hedefleri içeren faaliyetinin önünde bir engel değildir. Tam tersine onu da güçlendirici bir yandır. Komünistler, politik ve toplumsal bağlaşıklıkları ile asgari müştereklerde bir araya gelerek, bu bir araya gelmenin programı ve ilkeleri temelinde çalışırlar. Böyle bir pratik komünistlerin siyasal çalışmalarının niteliğini geriletmez, özelliklerini kaybetmelerine yol açmaz. Komünistler kendi programlarına, ideoloji ve politikalarına güvenirlir. Yaşamın her alanında olduğu gibi, bu tür birliktelikler içinde de kendi görüşlerini ve politikalarını savunurlar. Birlikteliğin ilkeleri ve programlarının sınırları içinde toplumsal mücadelede, sınıf mücadelesinde ilerletici rol oynarlar.

Kazanılmış ve gerçekleştirilmiş böylesi bir demokratik birlikteliği yaşama geçirmişken, onu sürekli muhalif pozisyonlardan eleştirerek yıpratmaya çalışmak ve değerini anlamamak akıl almaz bir politika anlayışıdır. Birçok ülkede komünistler, bu tarz demokratik birlikteliklerin oluşumunu önlerine güncel hedef olarak koyarlarken, ülkemizde bunun yaşama geçmiş olması, ve de artık bir kalıcılığının ve sürekliliğinin sağlanmış olması, Türkiye devrimci hareketi için bir kazanımdır. Bunu yıpratmaya ve zayıflamaya çalışmak bırakınız "komünist" bir yaklaşım, devrimci ya da demokratik bir yaklaşım olarak dahi adlandırılmaz. Değilse, her bir "sol" çevrenin "Cephe" adı altında kendi kendine kurduğu oluşumların ne denli yetersiz ve amaca hizmet etmez durumda olduğunu hepimiz yakından izledik ve biliyoruz. Dolayısıyla yarın adı ne olursa olsun, ama bugün, HDK ve HDP gibi anti-faşist, anti-kapitalist, anti-empyalist ve anti-oligarşik bir Cephe örgütlenmesini gözümüz gibi korumak ve yaygınlaştırmak zorundayız. Hele ki, legal parlamenter mücadele alanında da milyonlarca yurttaşın umut olacak bir başarı elde edilebilmişken. Amaç bu hedefleri daha da büyütme, daha da geliştirmek olmalıyken, onu sürekli eleştirmek ve kötülemek hangi amaca hizmet eder, asıl bunu sorgulamak gerekmektedir.

Bugün HDP'yi sürekli eleştirenler, sağlanan bu kazanımın yerine acaba nasıl bir yapıcı öneri ve perspektif geliştirebiliyorlar? Sadece bağımsız komünist politikanın savunulması bu soruya verilecek doğru yanıt olmasa gerek. Çünkü bağımsız komünist politikanın ve anti-faşist eylem ve güçbirliğinin, hatta anti-faşist Cephe örgütlenmesi çelişmez. Tersine anti-faşist Cephe oluşturulması bağımsız komünist politikanın bir gereğidir.

Farklı siyasal görüşler ile bir arada mücadele etmek tabii ki kolay değildir. Adı üstünde, farklı görüş ve yaklaşımların bilikteligi kendi örgütümüzde çalışmak ile farklılıklar gösterir. Yerine ve zamanına göre uzlaşmaları gerektirir. Bizler o yapı içinde, o bünyenin kaldıracı düzeyde kendi politik bakış açılarımıza göre katkımızı sürekli yaparız. Ancak, bizim irademizin dışında da, ilgili örgütün tüzüğü gereği alınacak çoğunluk kararlarına da uymak zorundayız. Bazı konular bizim politik anlayışımızı tatmin etmiyor veya hatta uymuyor gerekçesiyle hemen o çalışmalardan vaz geçemeyiz veya kötülemeye başlayamayız. Biz duruşumuzu, katkı ve eleştirilerimizi de söz konusu kurumun tüzüksel ilkeleri çerçevesinde gerçekleştirir, mücadelemizi orada veririz. Dışarıdan yıpratmaya yönelik dozu ayarlanmamış eleştiriler ancak örgütsüz unsurların yapacakları bir yaklaşımdır. Onun için örgütlü olmanın, örgütlü çalışma içinde bulunmanın ve katılımcısı olduğumuz güç birliği veya demokratik Cephe tarzı örgütlenmelerin içinde nasıl bir siyasi çizgi izleyeceğimizi de biz parti örgütümüzün içinde kararlaştırırız.

Demokratik Cephe faaliyetlerinde, kurumun özneleri olan güçlerin değer verdikleri yaklaşım, ayrılıkları değil, ortaklaşılan noktaları öne çıkarmak ve ortaklaşılan noktaların oranını artırmaktır. Bu tür yapıların içinde yer alan her bileşenin zaten kendi örgüt yapıları mevcuttur ve bu yapılarla kendi amaç ve programları uğrunda mücadele etmeleri gayet doğaldır. Türkiye Komünist Partisi de kendi bağımsız örgütsel faaliyetini yürütmek, geliştirmek ama aynı zamanda anti-faşist, demokratik Cephe çalışmaları içinde katkısını yapmakla mükelleftir. Bu görev Parti Program taslağının tüm parti örgütlerine ve üyelerine verdiği bir görevdir.

HDP'nin içinde bulunduğumuz koşullarda ve ileriye yönelik ne denli önemli bir görev üstlendiğini anlamak için kendimizi daha fazla yormak yerine, sınıf düşmanımızın bu yapıya karşı aldığı tavri ve uyguladığı yaptırımları değerlendirmek yeterli olacaktır. HDP nezdinde bugün sağlanan demokratik birliktelik sınıf düşmanımızı rahatsız ediyorsa, en genel anlamında ifade edersek, bizler doğru yoldayız demektir. Detayları ise biz de ancak parti örgütlerimiz ve organlarımız içinde tartışır, görüşürüz. Bu sorumluluk da TKP'li olmanın bize yüklediği ağır bir sorumluluktur. Olur olmadık yer ve zamanda, her aklımıza ve dilimizin ucuna geleni ifade etmek bizim tarzımız değildir ve olamaz. Çünkü Türkiye Komünist Partisi, örgütlü bir müfreze olarak bu mücadelenin içindedir.

Acımasız ve yıpratıcı eleştiri yapanlara tavsiyemiz, örgütlü çalışma içinde yer alarak, örgütlülüğün ve örgütün gerektirdiği bakış açısıyla konulara yaklaşım göstermeye yönelmeleridir. Buna da kendilerini hazır hissetmiyorlarsa, eleştirdikleri kurumların, bu durumda somut olarak adlandırmak gerekiyorsa HDP'nin Türkiye devrimci hareketi ve Kürt devrimci demokratik özgürlük hareketine yaptığı katkıları değerlendirmek, ve de HDP olmasaydı, aslında böyle bir yapının olması için ne kadar çaba sarfedilmesinin gerekliliğini görmeleridir. Ancak, sorun bu değilse, daha vahim bir durum ile karşı karşıyayız demektir. O da Kürt ulusal sorununa karşı ilkesel Marksist-Leninist duruşlarında sorun var demektir ki, bu durumda kendilerindeki "gizli" olarak adlandırabileceğimiz, ama artık gizli olmayan milliyetçi duygularını sorgulamak zorundadırlar. Yıpratma amaçlı eleştirilerin ayrıntılarına ve arka planına baktığımızda, iyi niyet yerine asıl sorunun Ulusal Sorun'a bakış açısından kaynaklandığını anlıyoruz. Yani sorun sözde değil özdedir.

Memleketimizden Dönek Manzaraları

o Ali Oktay KAYA

Dünya Korona Virüs salgını etkisinde kırılıyor. Tüm kapitalist-emperyalist devletlerde bugüne kadar işgücü sömürsü altında ezilen işçi ve emekçiler görüldüğü ve bu sömürü düzeni için doğal olduğu gibi Korona Virüs salgını sürecinde de paylarına düşeni fazlasıyla alacaklar. Korona Virüs süreci işçi ve emekçiler için yeni ve katmerli bir sömürü aracı haline gelecek. Birçok işçi işinden olacak, gündelik çalışanlar sıfır gelir durumuna düşecek, işsizler ve emeklilerin var olan ekonomik sorunları katlanacak. Kısacası toplumun en geniş kesimini oluşturan işçi ve emekçiler daha da yoksullaşacak. Ekonomik durum bu yönde seyr ederken, Korona Virüs salgınından sağlık açısından en çok etkilenenler de yine işçi, emekçi ve yoksullar olacak. Belki milyonlarca işçi ve emekçi çok sağlıksız ve korunaksız şartlar altında çalışmaya devam ettirilecek, salgından etkilenecek, ölecek ve bu gerçek kimsenin umurunda olmayacak. Sağlık emekçileri hekiminden, hemşiresine, hasta bakıcısından temizlik elemanına, laborantından ambulans şoförüne kadar çok zor ve tehlikeli şartlar altında korunaksız olarak çalıştırılacak. Çalıştırılarak kalmayacak, üstüne aynen hizmet sektörünün kimi alanlarında uygulanacağı gibi karşılıksız fazla mesai ücreti almadan gece-gündüz çalıştırılacaklar. Daha bugünlerde yeni düzenlemeler uyarınca marketlerin çalışma saatleri düzenlenirken market emekçilerinin günde 14 saatlere kadar çalışmaları planlanıyor. Siz bir de sağlık emekçilerinin durumunu düşünün. Diğer yandan burjuvazi için ekonomik açıdan stratejik gelir elde edilen fabrika ve işletmelerde işlerin durdurulmayacağı üzerine tartışılıyor. İnşaat sektörü alanındaki şantiyeler için de aynı durum ön görülüyor. Bir yandan insanlara korunmak için evden çalışma öğütleri verilirken, diğer yandan en tehlikeli iş kollarında mesaipleri sürdürmeyi planlamak gibi bir tezat ile karşı karşıyayız. Tezat derken şaşırılmayalım. Burjuvazi ve onun iktidarı köle olarak gördüğü işçi sınıfını salgın koşullarında tam da kölece çalıştırmayı planlıyor. Çünkü çarkların durması ekonomik ve politik olarak onların sonu olacaktır.

Hal böyleyken geçmişlerinde Türkiye Komünist Partisi'nin en üst düzeyinde, Politik Bürosu'nda görev yapmış, hatta bir tanesi de MK Genel Sekreterliği'ni yürütmüş üç "örnek" insanın yazdıkları ve çizdiklerinden söz etmek istiyoruz.

Birincisi; Genel Sekreter **Haydar Kutlu** olarak bildiğimiz sivil resmi adıyla **Nabi Yağcı**. Kendisinin aklına bu kadar sınıfsal sorun varken bakın ne gelmiş. 23 Mart tarihli Facebook paylaşımından alıntılalım: "(...) Şimdilik sanal medyada İhtiyarlar Meclisi için sadece bir çağrı yapıyorum. Yalnızca, 'Ben de varım' demek yeterli. Kendi katkılarınızla bu projeyi zenginleştirebilirsiniz. Yarın bu salgın durduğunda kurumsal olarak da Kentlerde İhtiyarlar Meclisi, mahallelerde, köylerde İhtiyarlar Heyetini kurmayı öneriyorum. Bizim idari geleneğimiz içinde de var bu kurum. Salgın durduğunda kalan sağ-lar birleşir bu kurumun statüsünü belirlerler. Sembolümüz baston olmalı. Bastona ihtiyaç duymasak bile bastonlarımızı alıp o toplantılara katılmamızdır. Ancak elimizdeki bastonlar aşağıya değil yukarı kalkık olmalı, dikine durmalı, işimizin bitmediği anlamına..." Vah vah vah demekten başka aklımıza bir ifade gelmiyor.

İkincisi; Zülfü Dicleli. "Müthiş yetenekleri" ve birden fazla yabancı dil bilgisi ama zerre kadar Marksizm-Leninizm'den nasibini alamamış, likidasyon girişiminin mimarlarından eski Politbüro üyesimiz. Dicleli'nin nehrin öbür yakasına geçtiği epey oldu. Bırakın Leninizmi, onu zaten bir terör rejimi olarak görüyor, Marksizmin de günümüz ekonomik ve politik sorunlarına yanıt vermediğini düşünüyor. Ama Korona Virüs salgını olunca sıkışmış. Bir şeyler yazması gerekiyor. Aklınca gündemde kalacak ya. O da kişisel blog sitesinden paylaştığı yazıda kavramları "seçerek" kullanmak durumunda kalmış. İşçi sınıfından, sınıf savaşımdan, savaşı ve sömürsüz bir dünyadan, sosyalizmden söz etmemek için aşırı derecede zorlanmış ve ortaya şöyle liberal burjuva bir sonuç çıkmış. Onu da alıntılıyoruz: "(...) Tarihi yapanlar sıradan insanlardır tarih kitaplarının yazdığı krallar, komutanlar, liderler, efendiler değil. Piramitleri, muhteşem tapınakları inşa edenler onlardı, savaşları kazananlar, tarlaları

sürenler, makineleri çalıştıranlar, çocuklarımıza öğretmenlik yapanlar hep onlardı, alinteri ve göz nuruyla yaşamı her gün yeniden üretenler... Şimdi bir kere daha insanlığı onlar kurtarıyor ve görüyoruz onların daha örgütlü olduğu ülkeler salgın karşısında daha dayanıklılar.

Bu hakikat yarın daha açık görülecektir. Ve paylaşılan duyguların muazzam bir gücü vardır.

Onun için sıradan insanların hak ettiklerini aldığı bir sosyal düzen, sözlerini söyleyip yönetime katılabildikleri bir demokrasi ve yeryüzüyle uyum içinde yaşayabilecekleri bir dünya sistemi talebi yarın çok daha fazla duyulacaktır. Salgını büyük olasılıkla tüm dünyada kent meydanlarından yükselecek seslerin yeni bir dalgası izleyecektir. (...) Tarih sınıflar savaşımının tarihidir" diyememesi bu saatten sonra çok doğal. Ne idüğü belirsiz bir "sosyal düzen", "demokrasi" ve adını dahi ağzına almaya korktuğu işçi sınıfı kavramı. Bunları dillendirse bu güne kadar Marksizm-Leninizm'e karşı çıkar-ken savunduğu tüm görüşleri çürüyeceği için imtinayla o kavramlardan uzak duruyor.

Üçüncüsü; Veysi Sarısözen. Zülfü Dicleli popüler olmadan önce Parti MK'sının İdeolojik Bürosu'nun sekreteri ve Politbüro üyesi. Daha sonra ise anlaşılabilir bir biçimde Gorbaçovcu sözde "yenilenme" çizgisinin "görünürde" en ateşli savunucularından. Kendisinin hiç bir zaman inanmadan bu savunuculuğu yaptığını ve işlediği en büyük parti suçunun da doğru bildiği görüşleri savunmamak olduğunu hepimiz biliyoruz. 1986-1992 yılları arasında "artık sınıf savaşımının dönemi geçmiştir, dünyada global sorunlar vardır, bunlar da bütün insanlığı sorunlarıdır, savaş ve barış veya çevre sorunları gibi. Bugün nükleer bir savaş çıkarsa bunun kazanını olmayacaktır. Onun için 'barış içinde yan yana yaşama' politikasını uygulamamız lazımdır" mealinde görüşleri inanmadığı halde yüksek sesle savunan arkadaşımız bakın bu salgın günlerinde Yeni Özgür Politika Gazetesi'ndeki köşesinde 18 Mart 2020 tarihinde ne yazmış: "(...) Salgın hastalık sorunu, 'sınıfsal olmayanla yani global olanla sınıfsal olanın' diyalektiğini içinde barındırır. Virüs sınıf farkı tanımaz. Bu sorunun 'global' kısmıdır. Ama buradan 'madem virüs sınıf farkı tanımıyor, o halde virüs karşısında hepimiz kardeşiz, o halde kavgaya son verelim' demek de doğru olmaz.

Vaktiyle Gorbaçov dönemi Sovyetler Birliği 'pek çok sorunun global karakter' taşıdığı gerçeğinden hareketle, dünya sosyalizminin dünya kapitalizmiyle bu sorunları çözme konusunda işbirliği yapabileceğini öne sürmüştü, bu yolla 'soğuk savaşa' son vermeyi düşünmüştü. 'Nükleer tehlike, salgın hastalıklar, açlık, iklim krizi' bu gibi global sorunlar olarak sıralanmıştı. Bu amaçla Sovyetler Birliği emperyalist kapitalizme karşı mücadeleyi adım adım sınırladı. Sonra ne oldu? ABD ayakta kaldı, Sovyetler Birliği bir 'global sorun' ile birlikte, Çernobil faciasının etkileri, ABD'nin nükleer silahlanma yarışını, yani en tehlikeli global sorunu Sovyet ekonomisinin dayanamayacağı evreye tırmandırması ve Sovyet bünyesinin 'bürokratikleşme virüsü yüzünden bağışıklığını kaybetmesi' ile birlikte vefat etti. 'Virüs bizi birleştirdi' diyerek 'kavgaya' son veren fukara insan kendi ölümünü hazırlar. Çünkü işçi çaresiz kaldığı için ne kadar patronu ve onun devletini 'kardeşim benim' diyerek öpmeye kalkarsa, o kadar virüs kapar. İşten atılır, atılınca ölür. (...) Veysi Sarısözen, aktif politikanın içinde olmayı sürdürdüğü için daha fazla kıvrılaması ve yıllardır açık açık söyleyemediği bir dizi görüşünü bu yazı ile kağıda dökmüştü. Demek ki neymiş? Global sorunlar olsa dahi çözümü sınıfsal değil. A be Zaro yoldaş. Neden bunu bildiğin halde yıllarca inanmadığın reformist görüşlerin propagandistliğini yaptın? Artık çok geç oldu ama bu görüşleri ifade etmen dahi diğerleri ile karşılaştırırsan büyük önem taşıyor.

Türkçede bir söz vardır; "En iyi derviş, döne döne ölmüş". Acı ama gerçek. Tam da bu durumu resmeden alıntılar ile güncel ve bir o kadar da yakıcı bir sorun karşısında memleketimizden birkaç dönek manzarasını sizinle paylaşmak istedik. İlk ikisi 180 derece dönüş yapmış. Sonuncusu ise kalemine hakim olamayıp bir günlüğe mahsus 360 derece. Ama o kadar. Artık "geçmişin hatırına" bunlara umut bağlamayın.